

SLAVNÉ DNY

PŘÍBĚHY, KTERÉ PSALY HISTORII

Jakub de Voragine: SVATÝ JIŘÍ

Jiří, tribun v římském vojsku, přišel jednou v provincii Libyi do města, jež se jmenuje Silena. U toho města bylo jezero veliké jako moře a v něm se skrýval jedovatý drak lidožrout. Ten mnohokrát zahnal na útěk lid, jenž proti němu ozbrojen vytáhl, a přicházel k hradbám města a svým dechem všechny otravoval. Obyvatelé mu proto dávali každý den člověka, aby zkontroloval jeho vzteklost, jinak přepadl městské hradby a zamořoval vzduch, takže velmi mnozí hynuli. Jednou byla losem vybrána jediná královská dcera a určena drakovi. Král byl zarmoucen a řekl: „Vezměte si zlato a stříbro a polovinu mého království a propusťte mou dceru, aby nezemřela takovou smrtí.“ Lidé mu rozduřeni odpověděli: „Ty sám, králi, jsi vydal toto rozhodnutí, nyní jsou všichni naši synové a všechny naše dcery mrtvi a ty chceš svou dceru zachránit? Jestliže neučiníš se svou dcerou, co jsi přikázal učinit s ostatními, sežehneme ohněm tebe i tvůj dům.“ Dcera se vrhla otci k nohám a prosila ho o požehnání. Když jí otec s pláčem požehnal, odešla k jezeru. Svatý Jiří viděl, jak pláče a řekl: „Dívko, neboj se, já ti pomohu.“ Ona mu odpověděla: „Dobrý vojáku, jen si pospěš zachránit sám sebe! Vždyť stačí, zahynu-li sama; mne totiž vysvobodit nemůžeš a zahynul bys se mnou.“ Když takto mluvili, hle, objevil se drak a zvedl hlavu z jezera. Dívka se roztřásla strachem a řekla: „Utíkej, dobrý pane, rychle utíkej!“ Tu nasedl Jiří na koně, pokřižoval se, odvážně zaútočil na draka blížícího se k němu, mocně se rozmáchl kopím a odporučil se do vůle Boží. Draka srazil k zemi a řekl dívce: „Neváhej a hoď mu na krk svůj pás.“ Když to učinila, drak šel za ní jako nejkrotší pes.

Dopíšte, jak příběh podle vás skončí:

SLAVNÉ DNY

PŘÍBĚHY, KTERÉ PSALY HISTORII

Když jej takto vedla do města, zástupy vidouce to začaly utíkat přes hory a doly a volaly: „Běda nám, protože ihned všichni zahyneme“. A tu na ně svatý Jiří zamával a řekl jim: „Nebojte se, neboť mě Pán poslal k vám, abych vás zbavil pokuty, kterou splácíte drakovi. Jen uvěřte v Krista, každý z vás ať se dá pokřtít, a já toho draka zabiju.“ Tu se dal král a všechny zástupy pokřtít, svatý Jiří vytrhl meč z pochvy, draka zabil a nařídil, aby ho odklidili z města. Pokřtěno bylo toho dne dvacet tisíc lidí. Král dal na počest Panny Marie a svatého Jiří postavit podivuhodně velký kostel, z jehož oltáře tryská pramen živé vody. Kdo se jí napije, vyléčí se z jakékoli nemoci. V té době, za vlády císařů Diokleciána a Maximiána, když byl místodržitelem provincie Dacianus, došlo k velkému pronásledování křesťanů, během jediného měsíce bylo korunováno mučednickou korunou sedmnáct tisíc lidí, takže kvůli tolika mukám mnozí křesťané odpadali od víry a obětovali modlám. Když to svatý Jiří viděl, byl v hloubi srdce zasažen bolestí, rozdal vše, co měl, odložil vojenský šat, oblékl si křesťanský oděv, vyšel doprostřed zástupu a zvolal: „Všichni pohanští bohové jsou démoni, avšak náš Pán stvořil nebe!“ Místodržitel se rozhněval a řekl mu: „Jak se opovažuješ nazývat naše bohy demony? Řekni, odkud jsi a jak se jmenuješ!“ Jiří mu odpověděl: „Jmenuji se Jiří, pocházím ze vznešené rodiny, avšak všechno jsem opustil, abych mohl svobodněji sloužit Bohu nebeskému.“ Když místodržitel nebyl schopen získat ho na svou stranu, poručil posadit ho na dřevěného koně a rozdrásat jeho údy jeden po druhém železnými drápy, nadto přiložit k jeho bokům pochodně a potírat solí jeho rány, jimiž vyhrézávaly vnitřnosti. Té noci se Jiřímu zjevil Pán v oslňujícím světle a sladce ho utěšoval, a jeho zjevení a jako med sladké oslovení Jiřího tak posílilo, že svá muka považoval za nic. Nazítří dal Jiřího položit na kolo, kolem něhož byly nastaveny dvojsečné meče, avšak kolo se okamžitě rozlomilo a Jiřímu se nic nestalo. Tu se Dacianus rozhněval a dal ho ponořit do kotle plného roztaveného olova. Jiří se pokřičoval a vstoupil do kotle, avšak s pomocí Boží se v něm osvěžil jako v lázni. Následujícího dne byl Jiří odsouzen, vlečen přes celé město a potom sťat. Prosil Pána, aby každý, kdo se bude dovolávat jeho pomoci, dosáhl splnění své prosby. Ozval se hlas z nebe a ujistil jej, že se stane, jak prosí. Když skončil svou modlitbu, bylo jeho umučení dokonáno stětím hlavy. Když se Dacianus vracel z místa popravky do paláce, spadl oheň z nebe a spálil jej i s jeho služebníky.

(Z knihy Legenda aurea, z latiny přeložil Václav Bahník)